

Prædiken til 2. søndag efter trinitatis

Luk. 14, 16-24

Det er de dårlige undskyldninger, der står i kø i dag og samtidig så kan det ikke undgås, at det skærer os i hjertet, når vi hører dem. For Jesus fortæller os en lignelse om en mand, der gerne vil holde en rigtig dejlig fest for alle de mange mennesker, han holder af. Han lader derfor invitationerne gå i trykken og sender dem af sted, og så går han og alle hans tjenere i gang med at forberede en dejlig fest. En fest, hvor der ikke skal mangle noget, men hvor han sammen med sine kære gæster vil kunne få nogle helt vidunderlige timer. Så er dagen endelig kommet. I lang tid er der blevet købt ind, stegt og bagt, der er blevet dækket borde og pyntet op og nu står alt klar. Det underlige er bare, at der ikke kommer nogen gæster. Invitationerne har de da ellers fået i god tid. Hvorfor dukker de dog ikke op?

Så sender manden sine tjenere ud for at sikre sig, at gæsterne kommer. Han giver ikke let op, men giver dem altså endnu en chance. ”Kom nu”, siger tjenerne. ”Nu er alt klar og vores Herre venter”. Og så er det, at de dårlige undskyldninger begynder at indfinde sig.

For nogle år siden kørte der i radioen et dansk satireprogram, der hed Chris og Cho-

koladefabrikken og det blev sendt om morgenen i radioen, på det tidspunkt, hvor en del nok vender sig en ekstra omgang i sengen og overvejer, om de har en god grund til at blive hjemme fra arbejde i dag. Og så var det, at vi fik de dårlige undskyldninger serveret på et sølvfad, hvis vi havde det sådan. Bl.a. kunne Chris ringe op til sin chef og sige: ”Chef. Jeg kan ikke komme op til dig på arbejde i dag”. ”Hvorfor ikke? Chris”, spurgte chefen. ”Jo, jeg har lige slugt en lille fugl”, kunne Chris svare. ”Hvad var dog det for en fugl”, spurgte Chefen så. ”En sol-sort”. Men, den hoppede chefen jo ikke på og sagde: ”Chris, hvis ikke du er på arbejde i løbet af 5 minutter, er du fyret”. ”Ok, chef. Jeg kommer”. Og det er lige så dårlige undskyldninger, vi hører her, om end knap så sjove:

En af gæsterne kommer ikke, fordi han har købt en mark og han vil gerne ud at se til den. Han har altså købt den. Kontrakten ligger underskrevet i skuffen og intet udsættes ved, at han venter til i morgen. En anden har købt fem par okser og vil gerne ud og prøve dem af. Ja, men lad dem da vente til i morgen! Og en tredje har lige giftet sig og kan derfor ikke komme. Han undskylder

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 155. 114. årgang
Juni 2013
ISSN 0901-2214

ikke engang. Det gør de andre i det mindste. Men brylluppet er overstået og konen kunne også have glæde af at komme med i byen. Der er flere ting ved lignelsen her, som vi nok undrer os over. For det første: Tænk dog at ville sige nej til at komme og deltage i så dejlig en fest. Tænk jer: At have fået en fin og dejlig invitation til den mest festlige sammenkomst og så gider man ikke tage af sted! Ikke fordi der er noget særligt, man skal, man gider bare ikke. Og når så værten spørger om hvorfor, så har man ikke en gang rygrad nok til at indrømme, at man ikke gider, men finder i stedet på de mest tåbelige undskyldninger!

Og for det andet, så river det os nok noget i hjertet, når vi hører om værten her. For det er så let at forestille sig hans situation. Sidste år på dette tidspunkt vovede jeg pelsen og satte en invitation i avisen til åbent hus, og jeg havde travlt med at købe ind, lave mad og bage. Tænk, hvis ikke der var kommet nogen. Hvilken sorg ville det ikke have været!

Endelig så undrer værtens gå-på mod mig også. For nu er han jo så blevet afvist. De, han regnede for sine venner, kommer ikke. De sender ikke et pænt afslag, men bliver bare væk, og da de så får buddet igen, diskender de op med århundredets dårligste undskyldninger.

Og så ved vi jo samtidig godt, at lignelsen ikke bare handler om en hvilken som helst mand og en hvilken som helst fest eller hvilke som helst venner. Nej, Jesus fortæller os en helt ny og aktuel historie, der handler om Gud og om hans riges fest og om os. Den handler om, at Gud i sin store kærlighed til

os ikke vil forholde os noget som helst. Han vil ikke lade os leve et liv på smalkost, men han vil have os med ind i sit rige, hvor der holdes glædesfest hver dag. Historien handler om, at Gud så gerne vil dele sin kærlighed med os, sin glæde og friheden, vi kan opleve, når han sætter os fri.

Og så handler den om, at vi meget tit slet ikke er interesserede i indbydelsen, fordi vi synes, der er så meget andet, vi skal nå. Og de dårlige undskyldninger står i kø. Hvor tit har jeg ikke hørt dem fra andre, men desværre også fra mig selv. Hverdagens store og mange små pligter overskygger vores forhold til Gud, og vi glemmer ham. Men det vi hører her i dag er, at det er en gal prioritering.

Den Sydafrikanske biskop Desmond Tuto sagde engang: ”Jeg beder altid ½ time hver dag – undtagen når jeg har travlt. Så beder jeg en hel time”.

Samtalen med Gud giver overskud. Giver kræfter. Samtalen med Gud vender vores sind bort fra de selvkredsede tanker, der tærer på os. Samtalen med Gud fylder os op og giver os nyt mod. Åbner vores øjne for verden omkring os. Prioriterer vi Gud først, så vil han også give os overskud til det andet i vores liv, der betyder noget for os.

Og til slut er der værtens sorg. Sorgen er Guds. Guds sorg over, at han har så meget at give os, men vi har så meget andet, vi er optagede af, at vi slet ikke hører hans invitation. Gud skabte jorden og med stor glæde så han hver aften ud over sit skaber værk og i stor glæde sagde han ”Det er godt”. Men hvor har vi mennesker lavet meget rav i skaberværkets godhed og gør det stadig! Ikke

kun på slagmarkerne bekriger vi hinanden, men i forretningssager, i naboskel og i ægteskaber. Og det enestående skaberværk, som Gud indsatte os til at være forvaltere af, behandler vi ofte, som om vi er den sidste generation, der skal bo på jorden. Men så er det jo så ufatteligt med Gud, at han ikke giver op.

Han bliver ved. Han sendte sin egen søn til jorden for at han skulle være den, der skulle komme helt hen til vores dør og banke på, for at han kunne tage os i hånden og tage os med ind til Guds riges fest. Og lukker vi så op for ham og siger ja-tak til at være med, til at lade Gud løfte byrden af vores skuldre og lade ham være den, der hjælper os med at finde nye veje og lader ham trøste os, når livet slår fejl for os, så sker der det forunderlige, at vi får meget mere overskud og glæde, så vi kan tage os ordentlig af vores marker, okser og ægtefæller.

Men oftest er det jo nok sådan for os, at vi skal nå helt derud, hvor vi ikke regner os selv og vores egne kræfter for noget, før vi hører hans banken. Som vi hører i lignelsen – de vanføre, fattige, blinde og lamme, dem, der bor ved vejene og gærderne; det er dem, der hører indbydelsen og efterkommer den. Men hvorfor dog vente til vi er kommet helt derud, før vi vil deltage i Guds riges fest? I kender nok Viborg Domkirke med Joachim Skovgaards vidunderlige freskoer. Det første billede han maalede var netop lignelsen om det store gæstebud. Men allerede inden de andre freskoer var færdig, viste det sig, at teknikken havde været forkert og billedet var derfor blevet angrebet af mursalpeter. Skovgaard tog en rask beslutning, fik hid-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kaldt nogle italienske konservatorer, der på nær-mest mystisk vis, kunne rulle billedet sammen. Det blev så opbevaret på Statens Museum for Kunst, men i 1963 kom det frem til ære og værdighed igen. Da var der blevet bygget en ny kirke i Klaksvig på Færørene og billedet blev sat i stand og hænger nu der som alterbillede.

Og tænk, der kan færingerne nu komme til kirke, og med deres elskede i hånden kan de gå op til alterbordet. Og der kan de så se Jesus selv stå som vært øverst i billedet og de kan se sig selv vandre med alle de andre op og deltage i hans fest og få del i hans riges gaver: Få det brød, der mætter sjælen og drikke af den vin, der giver kræfter langt ind over dødens grænse. For så styrkede at tage fat på hverdagens opgaver igen.

Den gave rækkes også til os. Amen.

Gerda Jessen

Skorup og Tvilum

Salmer:

726, 677, 492, 403, 68